

ר' מאיר טויבנהויז

(ציון לאחר הצגות בפני...)

יקניאל

התרנו ולידתו היו בקדשה כמותל ומכונת—קדשת הרצו המקום וקדו של הילחום והמפגשה.

לפני עיני שנים בערך, נולד בין הר' מות ירושלים עיר-קדש ברכי תוריש מתיקנים ונקרא שמו מאיר — זור רביעי לר' מאיר ל' שמואלק, זכר צדיק לברכה.

את ראשית חינוכו קיבל מאיר מפני טובי המלומדים בחדר, במלמד תורה. אלא-כי כשיבית הגדולה "שבידו של ירושלים" סגרה כשדורנות נעלים ונעלי ביהמ"ד מילדותו, רשע לו ידועות-קדש מה בחלומות, בתוך ובדברי ימי ישראל כבודו השתלם בירידת השפה העברית — והיא שפגמה לו אהלי להיות הכבד הראשון והצפירי מרגילי ונסמיו, לכל העונות העברית השער בה שהיתה אז בארץ ישראל.

בביתו ירד לשוב אל קרבו את המד והיה מאנני הרח אטר בכסותו והשכיל למוג ללחוב את הטוב והפועל מלימודי הרח ולמירד חזק, מאולי עם נמפיתו של יפה. מירח של תורה וכשרי הסבל, לפי המשיגים והמגשים שבמים התם ולעניבות הנת — וכל אלה רשע לעצמו אך ורק עיי רצונו הכביר לדעת כלל, לביד, וכל וכל. הוא היה המסמל והנעלה ביותר והמאור ביותר של אבדן-השפה.

בנותיו, שיצאו לו מתיקן ברחבי אג"י ליה עליו ומשקיו כחכמים הגיח לחזק, ויבדל לחיים — ר"ד ששה מיר נחמה הנמצא בירידת המעשה בנתל — סמחה לנדיה שומה לותרת המלחמה שלחנה כמותל והינטיבטיסיות בנידוקיה, גם וגו העציר, מר אהרן, מושך בעט סמחה ומכין את סר המלחמה של המעשה בעט, אבות וכו'.

וכתרי: בשנת 1913, לפני סרוח המלחמה, ביקר ר' נחום סוקלוב בפעם הראשונה את הארץ והגיע צפתה, ערר חי ונוסבה ביות לכבוד הארץ הגדול הרצין, שליחה לחזקו טוב ונכבד העני צפת והמטכות שליו.

הצאנו את מאיר טויבנהויז לפני המהדרן קצין זו האחרון מפקטו לחזק את ידו ביום ואמר:

האמת אדוני היקר, איהם של שני האשים יעקב וישראל טויבנהויז — אשיר ולחום!

אנכי סופר בהרחבה ובפליצה, כדור, על גדול ערכם וחשיבותם של שני ילדי צפת אלה כמותל הצדק בארצנו, ובירידת בארצנו, ואת חיים מוגלגלי הילד אש"ר, אותה, ואת אשתו הנב"ה בתיה לביב קקסן מחמתו ורשעו וירשעו: אשיר וישראל!

את חתרתי לא הנהיגו וגם סתו אל תמו את ירד, מרי גמור את עבודתו, עבודתו הגוף מנה אל הספר והעסק במתה ירד עושה במלאכה ואחת מחוקקי הקט, לפי שוד בעט סמחה — ולהרצף סמחים לכתבי-העת "שמונעם", "המליד", "המפירה", "המיר", בערך ארץ ג.אור"י בירושלם — עיי ישוב ארץ ישראל ויסוד המשבות והחדשות כגילוי העליין ובסופרות, הוא שרר בכתביו הגלגלים את אהבי בנולה לבוא וליי שב את הגליל בתור עובדי-אדמה. הוא היה שופרו של הגליל.

ר' מאיר היה כבסעו אש"ר-מלחמה כי נגד כל ארוב ואורד קליום הצבור והלי אום הצבור בירדו, הוא בלחם בבלחם ובכוני, שהיו כרכב בעצמת העיר, ובי יחוד הקדיש למתח עיה כבד המים ון, שאכלה אז כל חלקה כובה בירד אל לבם כך ארזון ויסד את אגודת "ירועות ישראל" שהצילה מא"ת נפשות מישראל מפניו המסתיים בצפת.

אשר היה גם בנאי של צדקה, אשר עניין ומרוויחיו מתדסק על דלתו ביתו לבקש סגנון עזרה כבוד ביתו התמורה, קורות הגליל, שסיפס לזן חיים לעניים ולרעפים. — זה היה סגן לן כסחה העורה הסוציאליה.

הוא היה אב וספרון לבויה רביניה ונתן על יתוריה בכל יתורה, אף כי הכהילי היה היה לא בין הראשונים והעשירים בארץ בכלל ובצפת ולפי ברנית והתעניינותי בפרט.

כראש צפתה, כשהו לפני המלחמה

הוא היה בין המטיפים הראשונים לשוב ח"י סבעי ופורח בארץ, ולצפת חזיתה מתקדמת ומסודרת מעול הצעיר ררות והבטלה.

הוא הראה את הקודש של חיי-עבודה בחלואבות עיר הופש של שן ה"י סירד מינוע כפים, מה עשה — סירד סחוח צעירים לעבודה, המין' למס כסירי עבודה שחולקו להם ח"ג. ורדן זו העליה להקמיר בירד כמה בעי למלאכה טובים, שגורלים, גרים, ח"י ס"ם וכו', שמשאז את סרנסתם ממלכת ירם. הוא עצמו שימש להם מלמד, ח"י מן לבינו מכוונת סירנה לסודרים, עניינים וגיבנים, והוא אכחו. ח"י הראי כנינים, שהנהיגו את התקעה האת כי ביתם — עקב חרש של אינוסותה טיי נה בארץ הם ושלשית בניהם בעלו במסנות והעסיקו גם מועלים אטוע ית מין הוהדים שעורו על יום — עבודה בעיית שמהר.

על דלת ביתו היה טלס כענין יעקב את-הרבהת והאת את המלאכה

עוד טרם מלאו לו שבתי-שנה, דברו בו וכבדות בצפת עיר-קדש ארלה לו הנוסיעה יותר משכוח ימים, כשהו זמן הוואו, כשהוא רכוב על גבי פירי גבה ומאוקר רגות, נכוונת לפי נכס עירד ללא רסן וללא-אספר, עדי הגיעו שירסלם למרמי-הגליל בצפת. ובחיים שבתו את תרפי-א (1881) נאס מאיר לאשת את הבתולה הפסילה מרת בת שבע שחיהו בעל-הגליל ובת-צפת: ה" עיקר מה קדשית לביב וצפתה. — שלא היתה עד אחרי שפתם, כשהו גדול הוה.

מזד אביה — רבנים צדיקים והמיר-רים ערשית גולה ישראל ובארץ-הדת ובחוכם של הפניד המפורסם ממורישיה בעל החכמה יישיבת ורשא גדולי הרב.

ע"י כתיביוס מנדולי-ע"י לס עז השר הגדול ר' שאול וואהל שנוחר למלך סמולין ליום אחד, כיווד ומצאנו ש"ה התורה ר"ש עז הד מלך ישראל.

וכפ המסין הוזה הוה את שלשה-ה יקרנים המפורת לפני כתי אבות ח"י

חור המלחמה, צוב ר' מאיר ובני משפחתו את צפת-הגדולה והאומללה, וישיבו לחיים, עיר-העתידי.

הממונות שפרצו לפני השע שנים בארץ, והמאבדות שניסכו המרו את רוחו ויבאו את נשמו דר הרפה, יכה' חשון הקוראן, כשפעה סבוקות לפני ססידה גנז המפורסם יעקב באמריקה, השיר ר' מאיר יל את נסתנו אל על לרבו המכיל.

בצע ושקט היה בחיי וננו והמים הם הם במהוה נצא-אחו דרס כבנר ב"ו ולבליבו שרן, המסדס למות, לא על לרבו ולא בעתונים, וגה מדוע, לא נכסר האדם היקר הוה כהלכר, רק עברן אקרא נדע ל" דבר מ"י, הוהבש אוי לחוכה קודמה לעצמי, להקדים את הצרות האלה לזכר ר' מאיר טויבנהויז ולי, שנועד לנגלות ונצור לעבודתו, אלא-שיד הגורל למלחמה בתוך ר' אמת של הישוכהיין עם כל סלוליו ובגרוותיו.

כ"י ל"י שלו היה מחוקן באסכוליות איראה כבניו אחריה, היה בלי שום ספק תרדות לכסותיו והפלאים, לא-חז החוקרים והסופרים הגדולים שלנו כשר.

ז"י וזכו ברוך!

המיר טויבנהויז, כי היה בין מייסדי לפכת בל"ברית", ששיניה כראשונה עמוד האור בחשכה הקמאות הצפתית, ויחד עם ר' יצחק אשיטין, יבדל לחיים ארוכים, יסד את ה"סגריה העברית" כספת ביתו שהשתדל לחזק את בני על ברני הטבע והטעם כלבם אנהל אל ח"י הצומח הרומם, אנהל וז עברו ומראוה, כירושלם, לשלמה בניו הראשונים: פרופ. ד"ר יעקב טויבנהויז, שישכע לו שס"עולם באמריקה עיי גלגל כמחלות הצמחים, פרופ. ד"ר חיים טויב

קורט לבושינסקי

העיר העתיקה ירושלים, ישיבת המורשת, בית המדרש, מוסדות חינוך וחינוך.

חיפה, רחוב אבנעורוב 8

יחזקאל חרל"ך

העיר העתיקה ירושלים, ישיבת המורשת, בית המדרש, מוסדות חינוך וחינוך.

חיפה, רח' המלכים 35, טל 31

יחזקאל חרל"ך

העיר העתיקה ירושלים, ישיבת המורשת, בית המדרש, מוסדות חינוך וחינוך.

חיפה, רח' המלכים 35, טל 31

בממלכת הצללים

כינוס שליחי פלוגות המופלג' למחוז הצפון

1910 צירם, שליחי המופלג' מקיבו דות ישיבות רבות שבצפת, מקיבו עמק, בליל חמשה יומי, חיפה-נעדי, נכבדו בבית שלב כאלם, כיתו-לכ"י, נוסס המופלג' לשם דיון בעצרתו ה" לונת המפקדים והפעל בעלות הנוססו שני ילדים, וגל האלות הדל העבודה, חזן שרמיה רבינת כמספר צירים אהרונם ממניעם את ארץ חוש את הכינוס בקסדיה על הפקידו, המופלג' ופעלי מלגותיה.

נגררה נשארם בהרכב התגברים א יעשי י, שהמסתיין וי קורנברוס, ביסותן וכללי השתתפו עשרים צירים נכסדו דברי הרבה לפשלות מלונתם אב בין דרכים קעי ופועלה לעצמי, הנקוד הגבס סגור במני כל העמותה, האלוות הכנעל על מסו — האבנה.

לגיון המאה העשורית בארמון זכורה עניין תרודה גדולה מחקמה את העם האמריקאי על כל שדותיה וללא הכרל דת-נצח לנכה סמולה הוצעה והסידור על גבת השחררה, קר-קלוקסיקלאן, כה, סמריטיס' כביכול כל בעלי מסכות ועשופי, גלימות כל תורין-ויסימפס, לעקור כל מורשם כל מה שאינו אמריקאי מסכן ולידה במאה אחר.

הרסם לגיון המאה השחררה-לחב ית האחים ורנן, הנו הראשון והיחיד לעת עתה המעוז להעלית על המסך קרשה עשמה לו, לגלות ברכים את סרצוטה האמתי של ה"קלוקסיקלאן" והאן לתוליה האיומים שבוצע נתן משמעת מאסיבית-ונאנטרית, כערת הקמילה ארסית, שלשיטה אחי, מעשי רצח הפקודות.

הרסם סמפיון בבמיר יריאליס נעז, כאשר רק מעשית כמותו ראיע עד כה, השתק המלוכל של שחיקי הרח-הר' חיס ורגו אף קה כבלים יפה דינטיקה וריאליות עד בגלל האפשרות, הספרי בוגארם, תלמידו המבוגר של שאול מ"ן, שפסקי פסק בסלוי והפקודו הרא' שי הפקיד קשה ומלא הפכאבים של פול-זכרבן, אמין ומחזן כמאד, אבל יאסר האבנות, העשון להשפעת הנת חשורה המורד בפרודת עד קלוקסיקלאן חרז עליו חיי השפתתיים נעריסם עד הסוד הוא הערן לכש"ר, ציון.

עובדה שזו התכלית הנודנית, העיר כבנה האותיות להקטסם גם רוחה בני ויזם אחד התיצבה מול הרצי והודיה אוהב מעל תבויל אוניה התמדת, וחב' רותיה עומדת מחיכות ומפודרות אותה למעשה זה.

והנה... גם נפרט מנהל ומנהדרות שקדומה, בקלת אחוה אוחל ב"רדה, ובחזק סגרה אוחל אל כן-אדם אחר הקורב לעצמו, סמריס, היקפ חרל"ך על הויה נעל המעשה המפסיר סגרה במחוס היינו שריוול היצוצ ככבדי למעשה נבדלה ותענינה ל"אוח לה-אולם לאחר שנודע לנו את משר הת"י פרקת כי זו מלה כללית — יש לחי שוב אן אספה ובכרה מנו אל אלה.

סכת הוזה כבודת צדור, ואחריה עוד הכטיים לעשרות — אצעות, שרריות, ששני יו, רצו לספר את ק"י רותיון עד הגיעם הנה סרנו, אחר בדברי השני ערוביה של קלות, מלים, אולם צמיר הוזה כסן אשיריטיס אסר.

— מה החסון, אחים: ננהיג סדר, דברב עתה סחית חובב אחייה השערן אחריו השרשרת.

וסכת הוזה מלחה.

— היה זה לפני ששים שנה, שמעון הקביר אהב את נדורה המארה האנחה עזת מל הצדיקים של משה-לום, הרחי והנחה, ספצון היה קרוב לואשם, אולם האבנה נצחה ובאחד הימים...

החיים שגה-לג נפרדת. מאונג, היתה זו אשה כשרה הקימה וליתה הרבת, היתה אה כלל לאנשי עם ויגשרי כי הוה היה מלענינים. אשה למכרת היתה רדילי זו, את הלואי והרכיבה כליה גם כמורות אלה בישראל, לאחת מוהת התאבלני עליה כמה חרשים כהנה וכיטה יפה, אלאה הימים עברו לפני דתה של רדילי.

וגדה... נישאה לאיש ברלוק, בעי לה היה קדושר המפסחים, שמה הקודם היה לוח, אלא בבית בעלה קראה לילו היתה זו, אשה יפה, מלסורה, רבת נוסים, מכונית אורחים סמכורים, כי מה בית ועד לסווארה אמינם, ואנשי כבוד ליוניהם, אל הארירה, ימים ומתה, ואנו עקרית כעבור כמה שנים יאסר-היה בגו העוריה על הקופה זו על הרבה למשה, ואם גבה ולחה וחי עוד ארש האספר, לנס מרקום מענינים על שרקי חיים זה וכי-על התקופת הקודמת, אולם אים כקצור.

כמאד הימים עברו לנתה הנערה אסר נסעה לארץ ישראל ללמד בבית ספר ותקלה, בעצרת בעלה אוחל חזן שובבו והנה כאשר סמכעה היתה נ"י שה חכב לבני מיני.

אים בבואהארצה והסנונגה לעבודת דת שונה למר, אינו ירד אף לכך, ורנס כל על עניני האודרה לנסת בניו, כעדיים בהצעים יקרים, אבל